

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: Увл-107/04
Бања Лука, 22.2.2006. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Фикрета Кршлаковића, као председника вијећа, те Смиљане Мрша, Јанка Нинића, Златка Куленовића и Петра Бајића као чланова вијећа, уз судјеловање Слађане Сувајчевић као записничара, у управном спору по тужби М. С. из Д. (у даљем тексту: тужилац), против акта број 1125446480 од 13.5.2004. године туженог Фонда РС, у предмету поновног одређивања старосне пензије, одлучујући о захтјеву тужиоца за ванредно преиспитивање рјешења Окружног суда у Добоју бр. У-63/04 од 1.11.2004. године, у сједници одржаној дана 22.2.2006. године донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се уважава, рјешење Окружног суда у Добоју број У-63/04 од 1.11.2004. године се укида и предмет враћа том суду на поновно суђење.

Образложење

Побијаним рјешењем одбачена је тужба тужиоца против акта туженог означеног у уводном дијелу ове пресуде, којим је дјелимично уважена жалба тужиоца и поништено рјешење Филијале Д. од 1.10.2002. године, те предмет враћен том органу на поновни поступак.

Образложењем те одлуке, наводи се да је суд, позвао тужиоца дана 16.9.2004. године, да се изјасни да ли има правног интереса за вођење предметног управног спора с обзиром да је оспореним актом дјелимично уважена његова жалба против првостепеног рјешења Филијале Д. од 1.10.2002. године, то рјешење поништено и предмет враћен на поновни поступак. Како се тужилац поднеском од 1.10.2004. године изјаснио да остаје при поднијетој тужби, да се не може изјаснити да ли има правног интереса за вођење управног спора али „да тражи своје право“, суд је закључио да се тужилац није изјаснио о постојању његовог правног интереса за поништење оспореног акта а како је његова жалба дјелимично уважена и првостепено рјешење поништено, суд је утврдио да се оспореним актом туженог не дира у право тужиоца сагласно одредби члана 12. Закона о управним споровима, па је примјеном одредаба члана 29. став. 1. тачка 3. тог Закона тужбу тужиоца одбацио.

Тужилац је против тог рјешења поднио „жалбу“, јер да је истим повријеђено његово право, обзиром да се изјаснио да у цјелости остаје при тужби „што за Окружни суд у Добоју није било довољно иако се тужба није односила на дјелимично уважену жалбу која је и предмет тужбе“. Предложио је да се за њега донесе „задовољавајуће рјешење којим ће бити заштићена његова права“.

Из разлога тог поднеска, обзиром на чињеницу да у управном спору није дозвољена жалба, изузев ако је то предвиђено Законом у одређеним стварима (члан 19. став 1. Закона о управним споровима), произлази да тужилац побија рјешење Окружног суда у Добоју број У-63/04 од 1.11.2004. године, због повреде правила поступка, што је разлог из члана 20. став 1., за ванредно преиспитивање те одлуке. Суд је због тога тај поднесак, означен као „жалба“, прихватио као захтјев за ванредно преиспитивање судске одлуке.

У одговору на захтјев тужени је остао код навода изнесених у образложењу оспореног акта обзиром да истим нису повријеђене одредбе Закона о пензијском инвалидском осигурању, нити правила поступка, па је предложио да се захтјев одбије.

Размотривши захтјев, побијано рјешење, одговор на захтјев, те остале прилоге у списима предмета, на основу одредбе чл. 48. Закона о управним споровима („Сл. гласник РС“, број 12/94, у даљем тексту: ЗУС) овај суд је одлучио као у изреци пресуде из слиједећих разлога:

Тужилац је, како то произлази из садржаја списка туженог, као и из списка судског предмета, поднио тужбу против рјешења туженог од 13.5.2004. године, којим је његова жалба изјављена против рјешења

Филијале Д. од 1.10.2002. године, дјелимично уважена, то рјешење поништено и предмет враћен на поновни поступак и одлучивање. Према образложењу оспореног рјешења наводи жалбе који су се односили на утврђивање пензијског стажа су оцјењени као неосновани, јер да предузеће у којем је тужилац био запослен није измирило обавезе по основу уплате доприноса за пензијско и инвалидско осигурање за период од 1.9.1998. до 31.12.2001. године. Наводи жалбе који су се односили на утврђивање пензијског основа су уважени јер да је тај основ утврђен на основу непотпуних података о платама обзиром да недостају подаци о платама за 1980., 1983., 1985., 1989. и 1998. годину.

Дописом број У-63/04 од 16.9.2004. године, првостепени суд је затражио од тужиоца изјашњење да ли има правног интереса за вођење управног спора „обзиром да је предмет у ствари поновног одређивања пензије враћен првостепеном органу туженог на поновни поступак те да се изјасни да ли је у поновном поступку донесено ново рјешење односно да се изјасни да ли је тим рјешењем задовољан или остаје при тужби и у ком облику“.

Тужилац се на тражење суда изјаснио да остаје у цјелости при тужби, да се не може изјаснити да ли има правног интереса, али „да тражи своје право“, те да у поновном поступку није добио ново повољно рјешење.

Суд је на основу таквог изјашњења тужиоца закључио да се он није изјаснио о постојању правног интереса за поништење оспореног акта, па је утврдио да се тим актом не дира у тужиочево право (члан 12 ЗУС-а), те је на основу члана 29. став 1. тачка 3. истог Закона његову тужбу одбацио.

Такво закључивање по оцјени овог Врховног суда је неправилно. Наиме, страначка легитимација тужиоца, у смислу члана 12. ЗУС-а, у предметној управној ствари се састојала у односу на повреду тужиоцевог права о којем је одлучено оспореним актом. Он је сматрао да је оспореним актом повријеђено његово право а разлоге за то је навео у тужби којом је покренуо управни спор против тог рјешења. Због тога, од тужиоца није било потребно тражити изјашњење у погледу „постојања његовог правног интереса“, за поништење оспореног акта, јер је из тужбе било видљиво да је оспореним актом тужилац био незадовољан због повреде његовог права а не правног интереса. Слиједом наведеног о његовој тужби је требало одлучити са аспекта евентуалне повреде тужиоцевих права утврђених оспореним рјешењем а из разлога прописаних одредбама члана 10. ЗУС-а.

На основу изложеног, због повреде правила поступка, суд је захтјев тужиоца уважио те судску одлуку укинуо и предмет вратио том суду на поновно одлучивање, на основу члана 49. став 1 и 2. ЗУС-а, уз обавезу суда да поступи сагласно одредби става 3. тог члана.

Записничар
Слађана Сувајчевић

Предсједник вијећа
Фикрет Кршлаковић

За тачност отправака овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић